

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti B., s. r. o., V., zastúpenej advokátkou JUDr. M. B., K., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutiami Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/320/276-24942/11/Rem zo 7. októbra 2011 a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1040505/142/2012/5081 z 23. januára 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o., **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti B., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len „daňový úrad“ alebo aj „správca dane“) č. 738/320/276-24942/11/Rem zo 7. októbra 2011 a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) č. 1040505/142/2012/5081 z 23. januára 2012.

Zo sťažnosti vyplýva, že daňový úrad vydal 7. októbra 2011 v zmysle zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“) daňovú exekučnú výzvu voči sťažovateľke *„ako daňovému dlžníkovi“* na zaplatenie daňového nedoplatku v sume 326 110,79 €.

Proti tomuto rozhodnutiu daňového úradu zo 7. októbra 2011 (daňová exekučná výzva je rozhodnutím procesnej povahy) podala sťažovateľka odvolanie, v ktorom namietala, že *„predmetná daňová exekúcia je neprípustná v celom rozsahu ako je vedená, nakoľko sa vykonáva na základe nezákonného, a teda neplatného exekučného titulu, čo spôsobuje aj nezákonnosť exekučného konania“*.

Finančné riaditeľstvo následne svojím rozhodnutím z 23. januára 2012 odvolaniu sťažovateľky nevyhovelo a potvrdilo rozhodnutie daňového úradu zo 7. októbra 2011 s tým, že konštatovalo, že správca dane pri začatí daňového exekučného konania a vydaní daňovej exekučnej výzvy postupoval v súlade so zákonom č. 511/1992 Zb.

Sťažovateľka je však toho názoru, že finančné riaditeľstvo potvrdením daňovej exekučnej výzvy postupovalo v rozpore so zákonom č. 511/1992 Zb., jeho rozhodnutie je neodôvodnené, a tým aj nepreskúmateľné, v dôsledku čoho došlo aj k porušeniu jej označených práv podľa ústavy a dohovoru.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že zo *„strany daňových orgánov došlo k porušeniu Šiestej smernice (od 01. 01. 2007 nahradenej smernicou Rady 2006/112/ES) a procesných postupov podľa zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov..., poukazuje pritom*

na odporučenie výboru Ministrov rady Európy (80) 2 z 11. 03. 1980 a Rezolúciu ministrov rady Európy (77) 31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správnym aktom“ , a hoci namietané rozhodnutia „sú len rozhodnutiami procesnej povahy, ktorými správca dane len vyzýva na dobrovoľné splnenie povinnosti“, je sťažovateľka toho názoru, že predstavujú závažný zásah do jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, „keďže na ich základe sa ďalej vedie daňová exekúcia vydaním daňového exekučného príkazu, ktorý je už priamym zásahom do vlastníckeho práva“.

Sťažovateľka tiež uvádza, že „tieto rozhodnutia sú preskúmateľné všeobecným súdom v rámci inštitútu žalôb o preskúmanie postupov a rozhodnutí správnych orgánov).

Avšak vzhľadom k skutočnosti, že prípadným zastavením konania o žalobe na preskúmanie týchto rozhodnutí všeobecným súdom z dôvodu, že ide o rozhodnutia, ktoré nie sú preskúmateľné súdom (v tomto prípade neexistuje celkom jednotná judikatúra určujúca, ktoré rozhodnutia sú preskúmateľné a ktoré nie) by došlo k zmeškaniu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti, podáva sťažovateľ z dôvodu, aby nedošlo k situácii, v ktorej by nemal možnosť domáhať sa ochrany svojich práv na žiadnom orgáne/súde súbežne so žalobou na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy aj túto ústavnú sťažnosť.“.

Na základe uvedeného sťažovateľka v súlade s § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhla, aby ústavný súd rozhodol o „dočasnom odklade vykonateľnosti daňovej exekučnej výzvy daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/320/276- 24942/11/Rem zo dňa 7.10.2011 a daňovej exekúcie začatej na základe rozhodnutia č. 738/320/276-21893/11/Rem a to až do právoplatnosti rozhodnutia ÚS SR“, a súčasne nálezom rozhodol tak, že „ Základné práva sťažovateľa: B. s. r. o... podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46. ods. 1 a 2 Ústavy... a čl. 6 ods. 1 Dohovoru... postupom a rozhodnutím daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/320/276-24942/11/Rem zo dňa 7. 10. 2011 a postupom porušovateľa a jeho rozhodnutím č. 1040505/142/2012/5081 zo dňa 23. 1. 2012 porušené boli.

Rozhodnutia daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/320/276 - 24942/11/Rem zo dňa 7. 10. 2011 a Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky č. 1040505/142/2012/5081 zo dňa 23. 1. 2012 sa zrušujú a Daňovému úradu Košice a Finančnému riaditeľstvu

Slovenskej republiky sa zakazuje pokračovať v ďalšom porušovaní základných práv sťažovateľa.“.

Sťažovateľka sa tiež domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € a úhrady trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutiami daňového úradu č. 738/320/276-24942/11/Rem zo 7. októbra 2011 a finančného riaditeľstva č. 1040505/142/2012/5081 z 23. januára 2012.

Sťažovateľka však vo svojej sťažnosti uviedla, že v predmetnej veci si je vedomá, že tieto rozhodnutia sú preskúmateľné všeobecným súdom, ale sťažnosť ústavnému súdu podala aj z toho dôvodu, aby nedošlo k zmeškaniu lehoty na jej podanie, ak všeobecný súd rozhodne, že tieto rozhodnutia nie sú preskúmateľné všeobecným súdom.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda iba vtedy, ak túto ochranu neposkytujú všeobecné súdy. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02, III. ÚS 70/02).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) v správnom súdnictve súdy preskúmavajú na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 OSP) a tiež... konajú o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy (§ 250v OSP).

Vychádzajúc z podstaty sťažnosti je ústavný súd toho názoru, že v danom prípade pred právomocou ústavného súdu ešte existoval iný (všeobecný) súd, ktorý bol v prvom rade povolaný poskytnúť ochranu označených základných práv sťažovateľky, a preto jej sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie [čl. 127 ods. 1

ústavy v spojení s § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (obdobne napr. m. m. III. ÚS 310/07, IV. ÚS 276/08, IV. ÚS 216/2010, III. ÚS 540/2011)].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. mája 2012